

Bogár László: Semmib?l?

2026 február 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egyszer csak a „semmib?l” el? lett varázsolva egy „senki”

Lassan most már két éve lesz, hogy a „kegyelmi ügy” fed?nev? drámai történés-sor nyomán egyszer csak a „semmib?l” el? lett varázsolva egy „senki”, aki bár „semmit-mond”, ám az el?rejelzések többsége szerint mégis

„mindent” visz a következ? választáson. A semmit-mondáshoz annyit érdemes hozzátenni, hogy ha véletlenül mégis mond valamit ? vagy egy embere, akkor ezt követ?en a leghatározottabban elhatárolódik önmagától. Mert hiszen mi köze van a választónak ahhoz, hogy kit és milyen elképzelések alapján választ meg. Már legalább is a választások el?tt, mert a választások után, már feltéve, hogy gy?z, úgyis meg tudja majd a választó, hogy kit választott meg, el?tte meg minek? Pálóczy Horváth Ádám gy?jtéséb?l ismerjük azt a kurucnótát, amelynek refrénje így szól „Vezettessed magadat szem-bekötve vakon, elfajult testvéredt?l csinált ál-utakon”.

Alig két hónap van már csak a választásokig, így, ha másért nem, legalább az egzotikum kedvéért érdemes lenne áttekinteni, hogy miként is m?ködnek ezek a „csinált ál-utak”. Noha az ilyen ügyek legf?bb lényege éppen abban rejlik, hogy soha ne lehessen megtudni, hogy mi is történt valójában, azért kellene egy kicsit visszatérni a „kegyelmi” ügyhöz, mert „az van mondva”, hogy ez az ügy olyan indulatokat váltott ki történetünk ismeretlen f?szerepl?jéb?l, hogy azonnal az élére kellett, hogy álljon annak a mozgalomnak, amely, legalább is a közvéleménykutatások többsége szerint megnyerheti a 2026-os választást.

Ez a logika tehát azt állítja, hogy a kegyelmi ügy volt az „ok”, és a „semmib?l el?teremt?dés” lett az „okozat”. De pusztán formál-logikailag lehetett ez fordítva is. A „semmib?l el?teremt?dés” feltétlen megvalósítása volt az ok, és e feltétlen megvalósítás igénye szülte meg, provokálta ki a kegyelmi botrányt, mint megfelel?nek látszó ürügyet. Ezt persze aligha lehet bizonyítani, de van két olyan mozzanat (a folyamat mindkét „végén”), ami elgondolkodtató.

A kegyelmi ügy mindhárom igen ismert és elismert f?szerepl?je hivatásának professzionális gyakorlója volt. Életszer?-e feltételeznünk, hogy mindhárman egyszerre (mintegy „összehangoltan”) követték el ugyanazt a végzetes hibát. (Az ilyen esetekre mondta Talleyrand a nagy francia túlél? zseni, hogy ez több, mint b?n, hiba.) Vajon mit gondoljunk egy olyan konstrukcióról, ahol ez lehetséges? Különös tekintettel arra, hogy már közel másfél évtizeden át rendelkezett fölényesen magas választói támogatással, és ez alatt az id? alatt professzionálisan olyan magas szint? államirányítási rendszert hozott létre, ahol ez egyszer?en elképzelhetetlen. De még ha el is képzeljük az elképzelhetetlent, miért nézi tétlenül heteken át a „rendszer”, hogy ezt a talányos, a lehetetlenséggel határos hiba-sorozatot ürügyül használjon egy „senki”, aki a „semmib?l” el?varázsolt módon így tökéletesen akadálytalanul foghat bele a rendszer romba döntésére irányuló diverzáns cselekményeibe, amihez azonnal teljes globális támogatást is kap. Vajon hihet?-e komolyan, hogy ebben a „nem létez?” világer? által több ezer éve tökéletesen uralt világban, ahol ahogy József Attila írja „s így mindenik determinált” ilyen történés-sor „magától” elindulhat, és mint egy gyújtózsinór sorban fel is robbanthat mindent, ami egyáltalán felrobbantható.

Egy olyan világban, ahol mindenr?l, különösen az úgynevezett „forradalmakról” szinte üvölt, hogy „csinálva” vannak, pont err?l az egész magyar politikai rendszert, a „rendszerváltás rendszerét” romba dönteni képes történés sorról kellene elhinnünk, hogy senki által nem szándékolt és nem tervezett, „vak véletlenek” végzetes sorozataként „csak úgy” a „semmib?l” jött létre? Vajon nem elgondolkodtató-e, hogy igen rövid id?n belül minden „érintett”, minden lehetséges „oldal” és a globális média valóságipari m?veinek helyi ügynökhálózata is gyorsan „leállított” az üggyel kapcsolatos minden további kutakodást? Nincs itt semmi további látnivaló, az ügyet megnyugtató módon lezártuk, mindenki felejtse el.

Bár a két oldal azóta is gyilkos módon feszül egymásnak az „ügy” gyors lezárásában mégis teljes volt az egyetértés, mi több az ma is, pedig a kampány utolsó szakaszában igen hatásos csúcsfegyver lehetne, ha vagy az egyik, vagy a másik (esetleg mindkét?!) oldal „Magyar atomként” dobná le az addig tartogatott „bombáját” a mit sem sejt? választókra. És ha már a választóknál tartunk érdemes az egész kérdéskör kapcsán azon is elgondolkodni, hogy világrendszerváltás zajlik. Hihet?-e komolyan, hogy egy ilyen drámai, az egész globális hatalmi rendszert átalakító folyamat majd pont a magyar társadalmat nem érinti? És ha belátjuk azt az evidenciát, hogy nagyon is érinti, akkor ez az „érintettség” miben és miként nyilvánul meg? Minek és hogyan kell olyan gyökeresen megváltoznia, hogy minden a régiben maradhasson? (Kicsit ügyetlenül parafrazálva Metternich herceget, aki amúgy nagy tisztel?je volt az el?bb említett Talleyrandnak.) És ha radikálisan megváltozik minden (márpedig meg fog!), akkor ennek el?készítésében vajon milyen szerepe volt a kegyelmi ügynek, mint „detonátornak”, és vajon milyen globális birodalmi er?k által van mozgatva és milyen irányba a most (legalább is látszólag!) gyilkosan egymásnak feszül? két er?. Mennyi a „csinált színjáték” és mennyi a valóságos dráma ebben a Mohács öt századik évfordulóján újra két birodalom (és lokális támogatóik) csatamez?jévé tett országban? És mi a biztosíték arra, hogy most nem hullunk a semmibe, mint fél ezer évvel ezel?tt? És miért van e rövid írásban tucatnyi kérd?jel?

Bogár László - www.magyarhirlap.hu

Ajánló